

[Vivika.]

var en meget enkel sag for ministeren at klare. Her skulle han jo ikke spørge forskellige institutioner i provinsen, i udlandet eller andre steder, og jeg mente altså, at det var en meget enkel sag.

Jeg vil prøve at give et andet råd, hvis ikke ministeren vil modtage mig som oversætter. For nogle år siden fik man indrettet sig sådan i Grønlandsministeriet, at der i det ministerium laves lovforslag, som ethvert menneske kan forstå. Ministeren kunne jo prøve at tale med Grønlandsministeren om, hvordan de bærer sig ad dér, så kunne vi måske lære, hvordan man forenkler det hele. Og det er jo ikke bare udvalgsmedlemmerne og os, som skulle være lovkyndige, der ikke kan forstå det. Det er jo frygteligt, hvis sådan et lovforslag bliver gennemført og erhvervslivets folk og kommunerne så skal bruge dygtige og dermed meget dyre sagførere til at fortolke loven, fordi den er skrevet så snørklet og komplet uforståeligt, om trent da, som den er.

Ministeren for forureningsbekæmpelse (Kampmann): Jeg var ikke klar over, at spørgsmålet skulle forstås som en stillingsansøgning til ministeriet for forureningsbekæmpelse. På den anden side skal man ikke i den slags sager, hverken i den specielle sag eller generelt, købe katten i sækken, og derfor var det nok en fordel for mig at få at vide lidt mere nøjagtigt, på hvilke punkter en omformulering var på sin plads. Så vil jeg da helt alvorligt overveje det tilbud, hr. Vivike har givet.

Vivike: Ja, det var nu ikke en stillingsansøgning, det var blot et tilbud om en håndsrækning, men jeg skal da indrømme, at hvis lovforslag stadig væk skrives på den måde, har jeg så travlt i udvalgene, at det ville knibe for mig at overkomme en sådan stilling.

Lembourn: Jeg må sige, at jeg er enig med hr. Vivike i, at det er et særdeles vanskelig

forståeligt lovforslag. Det er skrevet i tygegummisprog: det smager ikke af noget, og man kan tygge og tygge, men man kan ikke sluge det.

Ministeren spurgte, om der var helt konkrete punkter, hvor man måske kunne gøre problemet begribeligt, og her vil jeg gerne pege på § 76 om miljøankenævnet. Den leder af en virksomhed, som har ansvaret for den over for miljøbeskyttelsen, skal altså finde ud af, hvor han kan påklage afgørelserne. Så kigger han på § 76, og dér er der 17 henvisninger til andre paragraffer og andre love. Det skal der, som hr. Vivike sagde, stor juridisk ekspertise for at finde ud af. Der er altså et helt konkret sted, hvor man måske kunne formulere det sådan, at det kan forstås af almindelige mennesker. Om det skal løses ved, at man i stedet går over til at lave ganske små konkrete lovforslag om de enkelte forureningsproblemer i stedet for dette meget store generelle forslag, var måske noget, der var værd at overveje.

Ministeren for forureningsbekæmpelse (Kampmann): Jeg vil da godt takke for den mere specifikke henvisning. Det var vel ikke så meget et formuleringsproblem, hr. Lembourn rejste, men i virkeligheden mere et reelt problem, og et led i det reelle problem er vel også, om vi overhovedet skal opretholde — hvis det har det omfang, hr. Lembourn nævner — miljøankenævnet, og det er vi da parat til at overveje, såfremt de konservative mod forventning mener, at vi skulle nedlægge ankenævnet.

Svend Haugaard: I anledning af ministerens bemærkninger til hr. Vivike må jeg sige, at der var i hvert fald nogle, der ikke udtalte sig rosende om lovforslaget ved første behandling, deriblandt det radikale venstre, og jeg kan ikke påstå, at gennemgangen har hjulpet herpå. Men det tæller, så vidt jeg kan forstå, mindre, end hvis det var SF, som havde rost det eller ikke rost det. Lad det ligge.

Det, jeg gerne ville spørge ministeren om,